

Seagull Stardust (Nelson) 16102006-28122013

28 december 2013, twee dagen na kerst hebben we onze mooie zwarte beardie reu Nelson moeten laten gaan, veel en veel eerder dan we hoopten en ondanks zijn ziekte alsnog onverwachts. Nelson had in oktober 2013 namelijk officieel de diagnose Cushing gekregen.

Seagull Stardust, onze Nelson, kwam als pupje van 8 weken net voor kerst 2006 bij ons in huis wonen.

Hij was niet mijn eerste keuze uit de drie geboren puppies van Seagull to be or not to be X Seagull new promise, maar die twijfel wist hij binnen de kortste keren weg te nemen en vanaf dat moment had hij mijn hart gestolen.

Hij was vanaf het begin een snelle eter (terwijl hij in een nestje van drie eigenlijk nooit voor zijn eten had hoeven vechten), plaste lange plassen als een teefje en tilde pas laat zijn poot op als een reu, maar groeide verder voorspoedig op.

Een echte allemansvriend met een hart van goud en een grote knuffelvot die graag op je schoot kwam liggen zelfs toen hij al meer dan 25 kilo woog. In tegenstelling tot mijn andere beardies kon hij met alleen zijn staart tip kwispelen, zo lief.

Ik ging met Nelson op puppyles, EG1 en ringtraining en toen we in kader van de Fun-cursus een trucje moesten aanleren verbaasde hij onze medecursisten door een 3 opdrachtencombinatie van pootje geven- high five- rondom lopen en onder mijn benen in “het huisje” te komen zitten.

In 2007 moest hij helaas onder het mes voor een bult aan zijn nek, die achteraf geen tumor maar een ingekapselde houtsplinter bleek te zijn maar daardoor werd de wens hem te gaan showen even uitgesteld tot zijn haar weer was aangegroeid. (zijn echte mooie vacht had hij echter pas met 4-5 jaar en niet al met 3 jaar)

Dat was niet zo erg want daardoor had hij de tijd om Keshia, ons eerste teefje, hartelijk welkom te heten en heerlijk met haar de boel op stelten te zetten.

Hij vond het ook heerlijk om met mij naar shows te gaan We kregen wel geregeld te horen dat “dat zijn vacht vrij open was” zodat de U-tjes soms aan ons neus voorbij gingen maar het plezier samen was voldoende. Frappant was dat wanneer hij met ons uitging hij ons (tot zijn laatste wandeling) voortsleurde om zijn behoefte te doen en weer snel thuis te zijn, hij tijdens de cursussen perfect naast ons kon lopen (voor koekjes) en we hem op shows soms moesten voorttrekken.

In 2008 kreeg hij de meest perfecte HD score die een hond kan hebben HD-A norberg 40 en een goede aansluiting. We hoopten op een nestje van hem met Keshia, maar Keshia weigerde dat...gelukkig zouden we achteraf kunnen zeggen.

In 2012 kreeg Nelson voor de tweede keer een kuur tegen de ziekte van Lyme, dat door besmette teken wordt overgebracht en die insecten moesten hem altijd hebben!

Het viel me erna op dat hij meer ging drinken en plassen zodanig dat ik dat in de gaten ging houden

omdat ik nierproblemen vermoedde..maar het vele eten en snaaien dat hij deed kon ik niet combineren.

Op de lentewandeling 2013 van de NBCC viel op dat hij net zo kaal was aan het worden als een 7 jaar oudere beardie die ook mee liep. .. je wijt het aan de rui, de frontline, het voer... je gaat zoeken naar informatie over de ziekten die bestaan bij honden en pluist pedigrees uit en leest hele forums door en dan vallen langzaam alle puzzelstukjes op zijn plaats. Al moeten door de dierenarts alle andere ziekten, die jij zelf al hebt weggestreept, eerst uitgesloten worden. En als dan de uitslag komt weet je dat je hem al verloren hebt.

Nelson had Cushing en in een niet meer te opereren hypofyse tumor. Deze tumor zorgt ervoor dat er geen feedback meer optreedt voor de cortisol aanmaak die via het ACTH hormoon vanuit de bijnieren geproduceerd wordt. Cortisol laat de lever suiker aanmaken voor een vluchtmechanisme waarvan het overschot via de nieren moet worden afgevoerd. En waarvoor de benodigde voedingsstoffen desnoods uit lichaamsvet en spieren wordt onttrokken. Je kunt je dus wel voorstellen wat dit doet voor het immuumsysteem.

Kort gezegd Nelson's interne orgaanfabriek draaide full continue en hij leefde dus 24u/p/dg onder stress. De uitweg daarvan was soms een pittbul gevecht met Dobby om zeggen en schrijven samen door 1 deur, of het najagen van motoren of rennen tot je bekap bent.

Cushing is maar heel zeldzaam bij dieren én bij mensen (48pers in NL/jr) en of het erfelijk is is daardoor vooralsnog niet vastgesteld wel dat verwant is aan de ziekte Addison, the exact opposite, waarbij bij Bearded Collies in bepaalde lijnen erfelijkheid is vastgesteld door onderzoek in America en Engeland.

Uiteraard heb ik de fokster op de hoogte gesteld, zij reageerde met wat ik er aan ging doen. Na alles wat ik op internet had gelezen lag het op mijn lippen te vragen; wat had jij moeten doen?

In Nederland is het enige erkende "medicijn" vetoryl dat naast een flink aantal bijwerkingen zoals verlamming, addison, sudden death alleen de uiterlijke symptomen zoals het haarverlies, het drinken en plassen verbloed door het ACTH hormoon deels te blokkeren, maar de levensverwachting van 1,5-2 jaar niet verlengd. Helaas is die levensverwachting afhankelijk van het moment waarop de tumor sneller begint te groeien en dus de symptomen naar voren komen.

Cushing kan echter al ontstaan bij de geboorte, zo'n 0-6 jaar vooraf aan de uiterlijke symptomen.

En het is achteraf praten, maar met zijn voetenfobie, de slecht genezende wondjes, zijn open vacht, zijn vreetlust, zijn adhd gedrag, zijn trekken aan de lijn..denken we dat Nelson het zijn hele leven heeft gehad.

We hadden graag gezien dat we ipv de vetoryl de cortisol konden blokkeren maar ondanks dat daar wel een middel voor is, blijkt in onderzoek bij mensen dat dan de tumor juist sneller zou groeien en de naam die aan dat onderzoek was toegekend maakte die optie voor ons onbruikbaar; Nelson's syndroom.

Tot op het laatst hebben we geprobeerd om zo goed mogelijk zijn lichaamsconditie op peil te houden maar nadat de diagnose was gesteld leek hij elke dag meer haar te verliezen, alles te eten wat hij vond of te pakken kreeg en meer te drinken en te plassen (soms wel 45 tellen in 1 keer) en een complicatie zorgde 28 december ervoor dat we een besluit moesten nemen hem te laten gaan, veel eerder dan we verwacht hadden of gepland. We hadden nog graag gezien dat hij er nog even kon zijn als mentor voor Nienke, die hij net als Keshia vanaf het begin onder zijn hoede had genomen net als onze oppashond Bono.

Nadat hij in mijn armen was gestorven, zag je pas hoeveel hij van zijn interne strijd had verborgen. Tot zijn laatste moment troostte zijn zwarte neus, genoot hij van het strelen van zijn oren en was hij zorgzaam en een allemansvriend.

Zijn lijf heeft eindelijk rust mogen vinden al is het verdriet en de leegte die hij achterlaat groot.

Nelson, Seagull Stardust, heeft maar 7 jaar en 2 maanden mogen worden, maar hij zal voor altijd in mijn herinnering voortleven.

The Star that once shined so brightly has faded
as the Seagull has whirled his Dust upon..

Seagull Stardust 16102006- 28122013

